

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/44/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114216520
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1114216520.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: O.Á. B. C. D. N. S. D. Ý. , E. B. X.XX.XXXX, I. S. M., S. Č.. XXXX/XX, zastúpený spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad, Námestie svätého Egídia č. 40/93, IČO: 44 250 029, v mene ktorej koná JUDr. Jozef Beňo, PhD. a Mgr. Pavol Antoš, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova č. 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, na odvolanie strán sporu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava I) zo dňa 10. júla 2020, č. k. 19 C 102/2014-289, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava I) zo dňa 10. júla 2020, č. k. 19 C 102/2014-289, **p o t v r d z u j e**.

II. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 10.7.2020, č. k. 19 C 102/2014-289, vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.138,22 € titulom náhrady škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.138,22 € od 6.12.2014 do zaplatenia, všetko do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku; vo výroku II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku III. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 5.6.2014 domáhal uloženia povinnosti žalovanému Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky a Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, zaplatiť mu sumu 22.069,- € ako náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Uvedenej sume zodpovedá majetková škoda v sume 2.069,- € a nemajetková ujma v sume 20.000,- €. Dôvodil skutočnosťami, že dňa 17.6.2009 bolo uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009, voči nemu vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal ako policajt vo výkone služby dopustiť tým, že neprimerane fyzicky napadol osobu pri vykonávaní úkonu jej zadržania. Následne dňa 24.6.2009 bol na základe personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX/XXXX prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, z dôvodov totožných s dôvodmi trestného stíhania. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 22.7.2009, sp. zn. OPv 132/09, bola jeho sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa zamietnutá, pretože nebola dôvodná. Obdobne tak bol žalobca neúspešný aj v personálnom konaní, keď Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. p. SLV-96/PK-2009, zamietlo jeho rozklad proti personálnemu rozkazu. Následne dňa 9.2.2010 bola na Okresný súd Bratislava IV podaná obžaloba pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326

ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 20.6.2011, sp. zn. 2 T 12/2010, bol spod obžaloby oslobodený. Označený rozsudok bol odvolacím súdom dňa 24.11.2011 zrušený z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a vec mu bola vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 30.4.2012, sp. zn. 2 T 12/2010, vo veci opätovne rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nie je trestným činom. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 9.10.2012, sp. zn. 4 To 107/2012, zamietol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV, čím rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30.4.2012, sp. zn. 2 T 12/2010, nadobudol právoplatnosť. Nadväzne na popísaný skutkový vzťah je toho právneho názoru, že mu vznikol nárok na náhradu škody podľa § 3 ods. 1 písm. a/, v spojení s § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu vydania nezákonného rozhodnutia. Dôvodnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil medializáciou jeho prípadu, ktorá začala dňa 24.6.2009 na tlačovej besede zvolanej prezidentom Policajného zboru, kde bolo jeho prepustenie z Policajného zboru komentované ako „zbavovanie sa Policajného zboru čiernych oviec“. O tejto udalosti tiež informovala aj TA3, v hlavnom spravodajstve aj stanice STV 1, TV Markíza a TV JOJ. V dôsledku personálneho postupu Policajného zboru Slovenskej republiky sa stal od 25.6.2009 do 11.8.2010 nezamestnaným. Počas tohto obdobia boli jeho príjmom len dávky sociálneho zabezpečenia v sume cca 55,- € mesačne, poberal od služobného úradu sumu 72,38 € mesačne po dobu 12 mesiacov. Žiadny iný nárok na sociálnu dávku mu nevznikol. Celé toto obdobie si intenzívne hľadal zamestnanie, no pre prebiehajúce trestné konanie spojené s medializáciou jeho prípadu bezúspešne. V období od 11.8.2010 do 30.3.2012 sa pokúsil podnikáť, no bezúspešne, keďže celý svoj profesionálny život pracoval ako príslušník motorizovanej jednotky, a tak nemal žiadne iné vedomosti alebo pracovné skúsenosti. Jeho príjem za celý kalendárny rok bol pod hranicou 4.000,- €. Od 3.4.2010 do 9.12.2010 bol nútený prerušiť výkon živnostenského oprávnenia a bol opätovne evidovaný na úrade práce bez nároku na akékoľvek dávky. Opätovne podnikal od 10.12.2012 do 27.2.2013, kedy bol opätovne prijatý do služieb Policajného zboru. Z tohto prehľadu, podľa žalobcu, jasne vyplýva, že v dôsledku nezákonných rozhodnutí žalovaného bol nútený žiť viac ako dva roky bez príjmu, pričom takýto život mu priniesol neúmerné psychické vypätie, stres, o to viac, že bez práce sa ocitol zo dňa na deň, s hanbou, z dôvodu vymyslenej trestnej činnosti, bol verejne ponížený medializáciou jeho osoby. Okrem toho žil v obavách z odsúdenia, ktoré by znamenalo definitívnu nemožnosť uplatniť sa v jeho profesii. Osobitne duševné ťažkosti mu spôsobovalo vysvetlenie jeho nevinu pred rodičmi, priateľkou a blízkymi spolupracovníkmi a priateľmi. Preto prosté odškodnenie v podobe náhrady trov obhajoby ani zďaleka nepostačuje na odškodnenie toho, čo v dôsledku trestného stíhania a prepustenia zo služobného pomeru utrpel. Deň omeškania žalovaného s náhradou škody určil ako deň nasledujúci po dni jeho prijatia v Policajnom zbore, t. j. dňom 27.2.2013.

1.3. V priebehu súdneho konania za orgán oprávnený konať v mene žalovaného žalobca označil Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, v časti týkajúcej sa napádaného personálneho konania, a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, v časti týkajúcej sa napádaného nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní.

1.4.1. Rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 21.6.2016, č. k. 19 C 102/2014-183, súd prvej inštancie vo výroku I. uložil Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.740,42 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.1.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol, vo výroku III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 1.452,58 €.

1.4.2. Na odvolanie oboch strán sporu Krajský súd v Bratislave uznesením (rozhodnutím v poradí prvým) zo dňa 22.5.2019, č. k. 15 Co 52/2017-244, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.6.2016, č. k. 19 C 102/2014-183, v spojení s opravným uznesením podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytkol, že nesprávne právne posúdil otázku týkajúcu sa orgánu, ktorý je oprávnený konať za žalovaného (Slovenskú republiku) v tomto súdnom konaní. Aj zákonodarca predvídal kolíziu názorov pri označení orgánu štátu, ktoré prichádzajú do úvahy. Z dikcie zákona aj logiky veci vyplýva, že ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci, vystupuje za Slovenskú republiku len jeden z týchto orgánov; za štát je príslušný konať ten orgán, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku. Ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, za štát koná ten orgán, jediný orgán z viacerých prichádzajúcich do úvahy, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2010, dokedy mala podľa žalobcu škoda a nemajetková ujma vzniknúť). Ako prvý v predmetnej veci začalo konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a teda tento orgán je príslušný za štát konať. Vo vzťahu k náhrade majetkovej ujmy v sume

2.069,- € v podobe trov trestného konania odvolací súd dôvodil, že tieto boli vyúčtované nielen v súvislosti s trestným konaním (1.827,30 €), ale aj v súvislosti s personálnym konaním a konaním o zaistenie zbrane. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že účtované úkony právnej pomoci v personálnom konaní nevyplývajú z pripojeného personálneho spisu, rozklad podal žalobca sám a v personálnom spise, ako aj v časti konania o zaistenie zbrane absentuje splnomocnenie udelené advokátovi. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie aj v časti nepriznania trov trestného konania za dva účtované úkony právnej pomoci, a to sťažnosť proti uzneseniu, ktorý úkon realizoval priamo žalobca a účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.6.2010. Odvolací súd sa ale nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie v časti priznaných úkonov právnej pomoci vo forme porád s klientom. Z vyúčtovania nebolo možné preskúmať oprávnenosť fakturácie porád a žalobca pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní nepreukázal, že k týmto poradám skutočne došlo, a to ani zápisnicou z porady, ktorá sa bežne pri týchto poradách vyhotovuje. V tomto smere má odvolací súd za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Treba vychádzať analogicky z ustálených pravidiel priznávania odmeny obhajcu vo veciach povinnej obhajoby, kde súdy vždy a bez výnimky požadujú jednoznačné preukázanie každej položky, inak ju nepriznajú. Nie je korektné ani spravodlivé, aby súdy postupovali pri uznávaní nároku z toho istého právneho základu (odmena obhajcu) prísnejšie, ak ho má uhradiť súd a naopak benevolentne v prípadoch, keď je uplatnený voči inému subjektu. Nepochybne dôležitým je aj trestný spis, v ktorom by jednotlivé úkony obhajoby mali byť obsiahnuté. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Naštrbenie rodinných a sociálnych vzťahov nepreukázal, k daným skutočnostiam v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní nepredložil a ani nenavrhol žiadne dôkazy. Práve naopak, z konania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobcove vzťahy neboli žiadnym spôsobom narušené, so svojou priateľkou dokonca čakal dieťa. Nepreukázal teda žiadnym spôsobom väčší dopad trestného stíhania na jeho súkromný život, preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď mu nemajetkovú ujmu nepriznal. K tvrdeniu žalobcu, že svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvíja od medializácie a neschopnosti si nájsť zamestnanie kvôli prebiehajúcej trestnému stíhaniu, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dôvodil, že médiami poskytnuté informácie boli len všeobecné, bez označenia mena a priezviska žalobcu, preto nemohli žalobcovi spôsobiť žiadnu ujmu a nemôžu byť ani titulom na priznanie nemajetkovej ujmy. Aj žalobcom tvrdená skutočnosť, že kvôli trestnému stíhaniu si nemohol nájsť prácu, je irelevantná, keďže žalobca žije v Bratislave, v kraji, ktorý dlhodobo vykazuje najnižšiu mieru nezamestnanosti. Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí jeho rozkladu proti personálnemu rozkazu vydané podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície, nie sú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonnými rozhodnutiami, aj keď ich vydal orgán verejnej moci, avšak nie pri výkone verejnej moci. Medzi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a žalobcom totiž išlo o samostatný vzťah, keďže žalobca bol (v rozhodnom období) a naďalej je v služobnom pomere. Ak mal žalobca za to, že tieto rozhodnutia sú nezákonné, mohol a mal sa domáhať ochrany v samostatnom súdnom konaní. Tieto rozhodnutia však nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdu prvej uložil v ďalšom konaní, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.), konať len s jedným orgánom v mene žalovanej Slovenskej republiky; za aktívnej účasti strán sporu vykonať dokazovanie, následne o nárokoch žalobcu opätovne rozhodnúť, svoje rozhodnutie riadne odôvodniť v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., v rozhodnutí sa vysporiadať aj so skutočnosťami, ktoré sú naznačené vyššie. V tejto súvislosti odvolací súd dal do pozornosti ustanovenie § 470 ods. 2 veta druhá C.s.p., podľa ktorého ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenie tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Súdu prvej inštancie uložil tiež v novom rozhodnutí rozhodnúť opätovne o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

1.5.1. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, konal so žalovaným Slovenskou republikou, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky; od rozhodnutia odvolacieho súdu nedošlo k zmene skutkových zistení, z ktorých vychádzal odvolací súd, nedošlo ani k zmene právnej úpravy, či k podstatnej zmene rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Napadnutý rozsudok (v poradí druhý) právne odôvodnil ustanovením § 470 ods. 1, § 391 ods. 2, ods. 3, § 232 ods. 3 C.s.p., § 1 písm. a/, c/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. b/, f/, k/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za

škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.10.2010, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu 6.12.2014.

1.5.2. V konaní zostalo nepochybné, že jeho predmetom, na nespochybniteľnom a nemennom skutkovom základe, zostal žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody v sume 2.069,- € titulom trov právneho zastúpenia a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- €, spolu s príslušenstvom. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok - nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

1.5.3. Mal za to, že je splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia. Uznesenie zo dňa 17.6.2009, ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009, o vznesení obvinenia voči žalobcovi treba považovať za nezákonné rozhodnutie, pretože žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že k trestnému činu nedošlo, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.7.2016, č. k. I. ÚS 320/2016-49). Nie je rozhodujúce, ako orgány

činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie; rozhodujúce je, či sa ich podozrenie potvrdilo. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2016, č. k. I. ÚS 395/2016-26). Žalobca síce za nezákonné rozhodnutie označil aj uznesenie prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry zo dňa 22.7.2009, sp. zn. OPv 132/09, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, obžalobu podanú na Okresný súd Bratislava IV, personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 259, zo dňa 24.6.2009, ktorým bolo rozhodnuté o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky, a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2009, č. SLV-96/PK-2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu podaný proti uvedenému personálnemu rozkazu, tieto rozhodnutia však nespĺňajú charakteristiku nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Stotožnil sa s názorom žalovaného, že personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 259 zo dňa 24.6.2009 a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2009, č. SLV-96/PK-2009, podľa ktorého medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, resp. príslušným útvarom Policajného zboru, ako služobným úradom, bol v čase do 1.4.2003 služobno-právny vzťah podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície, a žalobcom napádané rozhodnutia boli vydané v rámci personálneho konania v zmysle tohto zákona. Preto požiadavka žalobcu na náhradu majetkovej škody (v sume 2 x 120,90 € - ods. 12.7. rozsudku) a nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnil pre personálny rozkaz č. XXX vydaný podľa zákona č. 73/1998 Z. z., a následne vydaný v rámci obnovy personálneho konania, nemôže byť

posudzovaná ako zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy vyplývajúci z úradného postupu orgánu štátu pri výkone verejnej moci, na ktorý by bolo možné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobcom napádané rozhodnutia neboli

vydané pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy spadajúcej pod pôsobnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a ani v trestnom konaní. Právny vzťah založený medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky je vzťahom špecifickým, služobnej povahy, a teda svojou povahou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami, ktoré síce môžu evokovať určité rysy výkonu verejnej moci, ale o verejnú moc v ponímaní zákona č. 514/2003 Z. z. nejde. Rovnako sa k tomuto personálnemu rozkazu a rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyjadril aj odvolací súd v uznesení zo dňa 22.5.2019, č. k. 15 Co 52/2017-244, keď mal za to, že tieto rozhodnutia nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

1.5.4. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková či nemajetková ujma už vznikla. K preukázaniu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody súd uviedol, že v právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej

súvislosti (R 21/1992). Ako náhradu majetkovej škody žalobca uplatnil sumu 2.069,- € pozostávajúcu z uhradených trov obhajoby v trestnom konaní, trov právneho zastúpenia v konaní o rozklade a v konaní o zaistenie zbrane. Keďže namietaný personálny rozkaz, rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nepredstavujú nezákonné rozhodnutie, a teda nemôžu byť predmetom tohto konania podľa zákona č. 514/2003 Z. z., tiež s poukazom na to, že v rámci vyúčtovania trov právneho zastúpenia zo dňa 9.9.2013 boli vyúčtované nielen právne služby poskytnuté v súvislosti s trestným konaním žalobcu (v sume 1.827,30 €), ale aj právne služby vyúčtované v súvislosti s personálnym konaním, za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a rozklad) v sume 120,90 €, právne služby v súvislosti s konaním o zaistenie zbrane - rovnako dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a odvolanie) v sume 120,90 €, na ktoré žalobcovi nevznikol nárok v tomto konaní, potom ich súd žalobcovi nepriznal. Účtované úkony právnej služby v personálnom konaní totiž nevyplývajú z pripojeného personálneho spisu, najmä keď rozklad podal žalobca sám, v personálnom spise tiež absentuje aj prípadné splnomocnenie udelené advokátovi. Obdobne tomu tak je aj v časti týkajúcej sa zaistenia zbrane. Majetková škoda žalobcovi vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, keďže v trestnom konaní, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, bol zastúpený obhajcom, ktorý v prospech neho vykonával úkony právnej služby. Žalobca tak využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, pričom je irelevantné, či išlo o prípad nutnej obhajoby alebo zvoleného obhajcu. Práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby boli priamou a bezprostrednou príčinou vzniku trov späť s obhajobou. Odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát, je teda nepochybne hotovým výdavkom, ktorý patrí medzi základné druhy trov konania. Žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu škody, avšak len čo do uplatnených trov obhajoby v rámci trestného konania (t. j. podľa časti „A“ vyúčtovania trov právneho zastúpenia zo dňa 9.9.2013) v sume 1.827,30 € a len v určitom rozsahu. Žalovaný v priebehu konania namietal všetky úkony právnej služby, ktoré boli účtované titulom porady právneho zástupcu s klientom, ďalej sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.6.2010, ale aj úkon prevzatie a príprava zastúpenia (06/2009) a porada s klientom spojená so študovaním dôkazného prostriedku (7.9.2009), pretože ich nepovažoval za preukázané. Súd po preskúmaní vyúčtovania trov právneho zastúpenia a vyšetrovacieho spisu zistil, že žalobca dňa 9.6.2009 udelil plnú moc advokátovi Mgr. X. Z. na jeho zastupovanie v trestnom konaní, z dôvodu vznesenia obvinenia pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia však bola podaná priamo žalobcom, nie prostredníctvom obhajcu. Súd tiež zistil, že sa právny zástupca nezúčastnil hlavného pojednávania dňa 14.6.2010. Rovnako sa súd stotožnil s námietkou žalovaného ohľadom všetkých úkonov právnej služby (13 x), ktoré boli účtované titulom porady právneho zástupcu s klientom, keďže žalobca nepreukázal, a to napriek názoru vyslovenému odvolacím súdom v uznesení zo dňa 22.5.2019, č. k. 15 Co 52/2017-244, že by sa uvedené porady uskutočnili; tieto úkony právnej služby nevyplývajú ani z pripojeného vyšetrovacieho spisu. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno, keď neposkytol žiadny dôkaz (napr. zápisnicu z porady so svojim právnym zástupcom) o vykonaní týchto úkonov. Vzhľadom na uvedené tak súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi náhradu škody za nasledovné úkony právnej služby spolu s režijným paušálom: sťažnosť proti uzneseniu (57,95 € + 6,95 €), porada s klientom spojená so študovaním dôkazného prostriedku (77,26 € + 6,95 €), 12 x porada s klientom (429,44 € + 88,28 €), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.6.2010 (15,03 € + 7,21 €). Súd tak žalobcovi priznal náhradu škody len v sume 1.138,22 €, pretože mal za to, že zvyšné úkony právnej služby boli skutočne vykonané, tieto úkony právnej služby považoval za účelné a aj dôvodné, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 9.9.2013 žalobca preukázal, že svojmu obhajcovi uhradil žalovanú sumu. Nad uvedenú priznanú sumu náhrady majetkovej škody potom súd žalobu zamietol.

1.5.5. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením náhrady škody žalobcovi (trov obhajoby), a tak žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1.1.2013, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. vo výške 5,05 % ročne z priznanej sumy 1.138,22 € od 6.12.2014 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody (žiadosť žalobcu mu bola doručená dňa 5.6.2014). Výška úroku z omeškania 5,05 % ročne bola k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (ku dňu 6.12.2012).

1.5.6. Za nedôvodnú v celom rozsahu súd považoval žalobu v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a ako takú zamietol. Žalobca neunesol bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno. Nebolo preukázané, že trestné stíhanie zasiahlo do života žalobcu v takej miere a intenzite, ktoré by odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca neoznačil žiadny

dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti, neodôvodnil, prečo nie je dostatočným zadostučinením iba samotné konštatovanie porušenia práva. Iba vo všeobecnosti tvrdil, že došlo k narušeniu jeho rodinných a sociálnych vzťahov, avšak svoje tvrdenia nepodporil relevantným dôkazom, a to ani napriek tomu, že neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena v tejto časti žaloby bolo konštatované aj odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení. Hoci žalobca na pojednávaní dňa 10.7.2020 predložil súdu štatistiku vývoja nezamestnanosti z Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 13.3.2020, uvedené nepreukazuje dopad trestného konania na život žalobcu. K medializácii prípadu žalobcu ako príslušníka Policajného zboru v súvislosti s personálnym rozkazom a jeho prepustením zo služobného pomeru súd dôvodil, že ani personálny rozkaz č. 259 zo dňa 24.6.2009, ani rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2009, č. SLV-96/PK-2009, nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Znamená to, že sa žalobca titulom týchto rozhodnutí nemohol domáhať náhrady nemajetkovej ujmy. Ani medializované informácie tejto kauzy nemohli pôsobiť na žalobcu dehonestujúco alebo urážlivo, keďže informácie boli poskytované vždy bez označenia jeho mena a priezviska, informácie boli len všeobecné a vyvážené. Pre priznanie nemajetkovej ujmy však sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie zadostučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda existencia skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla, a preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Zákonodarcu pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva žalobcu bez negatívneho prejavu v jeho sfére. V konaní o nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.5.2014, č. k. 4 Co 129/2014-116). Nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pritom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len za predpokladu takej intenzity týchto následkov, že konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce pre odstránenie následkov, ktoré u žalobcu nastali, pretože došlo k značnému zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 12.1.2012, č. k. IV. ÚS 1/2012-38, vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. konštatoval, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného.

1.5.7. Výrok o trovách konania prvoinštančného a odvolacieho súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, § 262 ods. I, § 396 ods. 3 C.s.p. Žalobca bol úspešný v časti týkajúcej sa náhrady škody v sume 1.138,22 € a vo zvyšku náhrady škody úspešný nebol, nebol úspešný ani v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy. Úspech potom v tomto konaní možno priznať žalovanému. Zo žalovanej sumy 22.069,- € súd priznal žalobcovi sumu 1.138,22 € (úspech žalobcu bol v rozsahu 5,16 %), a teda žalovaný bol úspešný na 94,84 %; čistý úspech žalovaného potom bol v rozsahu 89,68 % (94,84 % - 5,16 %). Žalovaný si ale nárok na náhradu trov konania neuplatnil, a tak mu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.1.1. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie obe strany sporu.

2.1.2. Posudzujúc odvolanie žalobcu podľa obsahu (§ 124 ods. I C.s.p., § 378 ods. 1 C.s.p.), vyplýva z neho, že napáda rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu a sčasti nárok na náhradu majetkovej ujmy, dôvodiac ustanovením § 365 ods. I písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vzhľadom na dĺžku trvania predmetného súdneho konania už v súčasnosti dochádza k ďalšiemu zásahu do jeho práv, a síce do práva na súdnu ochranu. Je si pritom vedomý toho, že prietahy v súdnom konaní nie sú samo osebe odvolacím dôvodom.

2.1.3. Majetkovú ujmu mu súd prvej inštancie priznal za úkony právnej služby vykonané v rámci základného trestného konania v rozsahu, v ktorom ich považoval za preukázané.

2.1.4. Náhradu nemajetkovej ujmy mu súd nepriznal majúc za to, že jeho nárok je nedôvodný, keďže nepreukázal zásah do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, aby odôvodňoval vznik práva na zadostučinenie v peniazoch. Tiež dôvodil, že personálne rozhodnutie o ukončení služobného pomeru

nemôže zakladať zodpovednosť za nesprávny výkon verejnej moci, nakoľko služobný úrad v ňom nevystupuje ako orgán verejnej moci. Za relevantné preto považoval výlučne vznesenie obvinenia a jeho následné „zrušenie“ oslobodením spod obžaloby. Túto úvahu súdu považoval za rozpornú. Súd ignoroval okolnosť, že k jeho prepusteniu došlo výlučne z dôvodu začatia trestného stíhania. K jeho prepusteniu by teda nedošlo, ak by nebol trestne stíhaný. Táto skutočnosť sama osebe zakladá právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Nejde tu o ušľú mzdu, ktorá je nahrádzaná v rámci služobného konania. Ide o stratu možnosti živiť sa tým, čo dovtedy vedel, v čom mal odborné skúsenosti a čo mal rád. Ide o reálny prepad existenčnej úrovne zo dňa na deň, bez možnosti sa na to vopred pripraviť. Navrhol odvolaciemu súdu oboznámiť sa s jeho výpoveďou o tom, ako prebiehalo jeho prepustenie. Za hodinu sa ocitol na ulici bez toho, aby vedel, ako ďalej. Nie je možné tvrdiť, že tým, že sa niekto môže živiť aj inak nedochádza k zásahu do jeho osobnostných práv. Nie je možné ani tvrdiť, že v prípadnom náhradnom povolaní môže daná osoba dokonca aj dosahovať vyššie príjmy. Svoju prácu si nevolíme výlučne pre peniaze, ale spravidla vyjadruje aj predstavy o zmysle daného povolania, odborné vedomosti a osobnostné predpoklady a mnohé ďalšie faktory, ktoré nie sú ociteľné v peniazoch. Zdôraznil, že k jeho prepusteniu došlo len na základe nedôvodne vedeného trestného stíhania; príčinná súvislosť je preukázateľná písomnými rozhodnutiami. Ak by to tak nebolo, nebol by po skončení trestného stíhania prijatý späť do Policajného zboru. K zrušeniu personálneho rozkazu došlo výlučne z dôvodu oslobodenia spod obžaloby. V právnom poriadku Slovenskej republiky existujú tri nároky na tzv. nemajetkovú ujmu, a to podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa zákona č. 514/2003 Z. z., zákona o ochrane spotrebiteľa. Súdby bežne priznávajú 4 - 5-miestne sumy za urážku na cti, 3 - 4-miestne sumy za porušenie práv spotrebiteľa, 5 - 6-miestne sumy za stratu blízkeho človeka. Sú zásahy do osobnostných práv, ktoré sú závažnejšie ako zásah v jeho prípade (napr. strata blízkej osoby), sú zásahy, ktoré sú menej závažné (napr. urážka na cti). Sám (odvolateľ) nemohol pre trestné stíhanie vykonávať svoju prácu takmer 4 roky, to je dosť na to, aby mu súd priznal právo na nemajetkovú ujmu v primeranej výške.

2.1.5. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, prípadne ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, prípadne tak, že mu prizná nárok na nemajetkovú ujmu v inej výške na základe súdnej úvahy.

2.2. Odvolanie žalovaného smeruje proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd sčasti žalobe vyhovel, a opiera ho o ustanovenie § 365 ods. I písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Dôvodil, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky; odkázal pritom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.5.2019, č. k. 15 Co 52/2017-244, osobitne „...určenie štátneho orgánu, s ktorým bude súd konať, vyplýva z právneho predpisu a je povinnosťou súdu tento orgán identifikovať, pričom je viazaný žalobným návrhom. V danom prípade z orgánov štátu prichádzajúcich do úvahy (Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky to bolo práve Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky), ktoré prvé začalo konať vo veci, predbežne prejednálo žiadosť (1.7.2014) a nepostúpilo ju Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, preto je z tohto pohľadu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky príslušné konať za štát v tejto veci.“ Keďže Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky litom zo dňa 16.6.2014 odstúpilo žiadosť žalobcu Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (uznesením zo dňa 17.6.2009, ČVS: SKIS-156/IS-1-V-2009), nie je príslušným na prerokovanie žiadosti žalobcu o náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím. Proti predmetnému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá. Na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odpovedal listom zo dňa 1.7.2014 v znení, že v časti personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky, v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru vec predbežne prejednal a vo zvyšnej časti bola žiadosť postúpená Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Z opatrnosti sa vyjadril aj k nároku žalobcu na náhradu škody v podobe náhrady trov konania. Namietal priznanie úkonu právnej služby za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a režijného paušálu za tento úkon právnej služby. Podľa ustanovenia § 14 ods. I písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za prevzatie a prípravu zastúpenia alebo obhajoby, vrátane prvej porady s klientom. Zmyslom právneho úkonu prevzatia a prípravy zastúpenia alebo obhajoby, vrátane prvej porady s klientom, je poskytnúť obhajcovi možnosť oboznámiť sa s vecou v záujme toho, aby pokiaľ ide o trestné konanie, mohol v jeho ďalšom priebehu dôsledne uplatniť právo obvineného, a to predpokladá vykonanie úkonov smerujúcich k oboznámeniu sa s okolnosťami, ktoré sú v konkrétnom prípade predmetom obhajoby. Za tento úkon

právnej služby nemožno považovať len prevzatie opatrenia o ustanovení obhajcu bez vykonania ďalších úkonov s cieľom vytvoriť reálne predpoklady na zabezpečenie práv obvineného v rámci obhajoby. Úkon prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom zahŕňa aj štúdium spisu ako neoddeliteľnú súčasť prípravy obhajoby; v tejto súvislosti zdôraznil Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.5.2011, sp. zn. Tpj 90/2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.4.2013, sp. zn. 2 Tost 11/2013. Potom súd, resp. orgán činný v trestnom konaní obhajcovi odmenu za úkon prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom neprizná, ak obhajca nepreukáže, že vykonal prvú poradu s klientom a súčasne si preštudoval spisový materiál. V predmetnej veci žalobca nepreukázal, že sa uskutočnila prvá porada a zároveň že si jeho právny zástupca preštudoval spisový materiál. Namietal tiež priznanie úkonov právnej služby ad 1/ poradu s klientom, ktorá sa uskutočnila pred jeho výsluchom dňa 7.9.2009, ktorá bola spojená s ad 2/ študovaním dôkazného prostriedku - videozáznam, nakoľko žalobca nepreukázal, že sa predmetná porada uskutočnila a že jeho právny zástupca študoval dôkazný prostriedok - videozáznam. Žiadal preto, aby ani za tieto úkony právnej služby odmena a režijný paušál žalobcovi neboli priznané. Vychádza pritom aj z právneho názoru Krajského súdu v Bratislave vyslovený v uznesení zo dňa 22.5.2019, č. k. 15 Co 52/2017-244, „tu treba vychádzať analogicky z ustálených pravidiel priznávania odmeny obhajcu vo veciach povinnej obhajoby kde súdy vždy a bez výnimky požadujú jednoznačné preukázanie každej položky, inak ju nepriznajú. Nie je korektné ani spravodlivé, aby súdy postupovali pri uznávaní nároku z toho istého právneho základu (odmena) obhajcu prísnejšie, ak ho má uhradiť súd a naopak benevolentnejšie v prípadoch, keď je uplatnený voči inému subjektu.“ Odvolaciemu súdu navrhol ustáliť si, že orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a ju zaviazat' na náhradu škody. Ak sa odvolací súd nestotožní s jeho názorom, potom žiadal, aby žalobcovi nepriznal náhradu trov konania v namietanej výške. Odvolateľ nenamietal vecnú a právnu nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania, ani vo výroku o žalobcovi priznanej sankcii v dôsledku omeškania.

3.1.1. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného k odvolateľom namietanej oprávnenosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky konať v mene Slovenskej republiky dôvodil, že túto otázku už vyriešil Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí zo dňa 22.5.2019, sp. zn. 15 Co 52/2017, a ustálil, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je tým orgánom verejnej moci, ktorý je v predmetnej veci oprávnený za Slovenskú republiku konať. Odvolací súd tak vec správne právne posúdil a svoje závery vyčerpávajúco odôvodnil. Pokiaľ teda nedošlo k zmene skutkových okolností, zmene právnej úpravy alebo rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, ktoré by právny názor vyslovený odvolacím súdom vyvrátili, nie je procesne prípustné rozhodovať o tejto otázke opačne. Princíp procesnej právnej istoty vyjadrený v čl. 2 ods. 2, ods. 3 C.s.p. platí bezvýhradne.

3.1.2. V ďalšom podaní (zo dňa 26.10.2020) zotrval na svojich doterajších vyjadreniach.

3.2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie náležite zistil skutkový a právny stav a na základe zistených skutočností vo veci správne rozhodol. Žalobcovi automaticky neprináleží nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a žalobca má povinnosť dostatočne a spoľahlivo preukázať dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy; žalobca nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2011, sp. zn. 3 Cdo 108/2011, a osobitne „V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Aby účastník mohol splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).“

4. Ďalšie vyjadrenia už predložené neboli.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniam strán sporu nemožno priznať úspech. Rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 26. októbra 2022, č. k. 15 Co 165/2020-381, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny, pričom sa s dôvodmi rozsudku stotožnil. Na zdôraznenie správnosti a pre úplnosť odvolací súd uviedol, že žalobca v odvolaní len veľmi všeobecne uvádzal, čo všetko odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy; v nadväznosti na konkrétnu prejednanú vec, vo vzťahu k nemu, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v ním napadnutom rozsahu. Odvolací súd dôvodil, že nebolo možné v tomto odvolacom konaní priznať úspech ani žalovanému. Zopakoval, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je orgánom, ktorý by mal konať za Slovenskú republiku, pričom táto otázka už bola vyriešená odvolacím súdom v rozhodnutí v poradí prvým so zdôraznením ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2010, dokedy mala, podľa žalobcu, škoda a nemajetková ujma vzniknúť (§ 27 ods. 1 citovaného zákona). Žalobcovi priznaná náhrada škody v sume 1.138,22 € zodpovedala vykonaným a preukázaným úkonom právnej služby, účelne vynaloženým a dôvodným v trestnom konaní. Úkon prevzatie a príprava zastúpenia subsumoval v sebe aj prvú poradu s klientom bez ohľadu na to, či a kedy presne prvú poradu s klientom obhajca vykonal, resp. či uskutočnenie prvej porady s klientom preukázal [§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vzniku škody (do 30.6.2013)].

6. Proti (v poradí druhému) rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o náhrade nemajetkovej ujmy podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f) a § 421 písm. a) C.s.p. Mal za to, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jeho relevantnou argumentáciou v tak zásadnom rozsahu, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Tvrdil aj to, že odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko k jeho námietke, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že osoba vo výkone verejnej funkcie, ktorá príde o služobný pomer síce v priamom dôsledku trestného stíhania, ale formálne na základe rozhodnutia v personálnom konaní, nemá nárok na náhradu ujmy voči štátu. Žalobca v dovolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie otázky, či „má policajt, ktorý bol priamo v dôsledku svojho trestného stíhania personálnym rozkazom svojho nadriadeného prepustený zo služobného pomeru, za predpokladu, že v dôsledku toho u neho dôjde k vzniku materiálnej alebo nemateriálnej ujmy a za predpokladu, že sa trestné konanie skončí jeho oslobodením spod obžaloby, právo na náhradu tejto ujmy voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“. Názor súdu prvej inštancie, že nakoľko nedošlo k prepusteniu žalobcu v rámci trestného konania, ale v dôsledku personálneho rozhodnutia jeho nadriadeného, nemôže mu vzniknúť nárok na náhradu škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., prehliada príčinnú súvislosť medzi trestným konaním a prepustením zo služobného pomeru, ktorá je v danom prípade istá, keďže on bol prepustený výlučne z dôvodov totožných s dôvodmi, pre ktoré bolo začaté jeho trestné stíhanie a po oslobodení spod obžaloby bol naspäť prijatý do služobného pomeru.

7. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s rozsudkom odvolacieho súdu, a tieto považuje za vecne správne a náležite právne odôvodnené. Poukázal na to, že trestné stíhanie žalobcu a personálne konanie o jeho prepustení zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, ktoré spolu nesúvisia, a preto nie je žiadúce prenášať závery z trestného konania do konania o prepustenie zo služobného pomeru. Tvrdenia žalobcu o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru v priamej súvislosti s jeho trestným stíhaním neboli v konaní preukázané.

8. Dovolať súd uznesením zo dňa 28. januára 2025, sp. zn. 6 Cdo 48/2023 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti vo veci samej týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a v časti trov odvolacieho konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku k odvolacím námietkam žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatoval, že žalobca v odvolaní len veľmi všeobecne uviedol, čo všetko odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, ale v nadväznosti na konkrétnu vec, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré spochybňujú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Tento záver však podľa

názoru dovolacieho súdu nepodporoval súdom zhrnutý obsah odvolania žalovaného v bode 2.1.2., že : „Súd ignoroval okolnosť, že k jeho prepusteniu došlo výlučne z dôvodu začatia trestného stíhania. K jeho prepusteniu by teda nedošlo, ak by nebol trestne stíhaný. Táto skutočnosť sama osebe zakladá právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Nejde tu o ušlú mzdu, ktorá je nahrádzaná v rámci služobného konania. Ide o stratu možnosti živiť sa tým, čo dovtedy vedel, v čom mal odborné skúsenosti a čo mal rád. Ide o reálny prepád existenčnej úrovne zo dňa na deň, bez možnosti sa na to vopred pripraviť.“ ako aj, že: „Zdôraznil, že k jeho prepusteniu došlo len na základe nedôvodne vedeného trestného stíhania; príčinná súvislosť je preukázateľná písomnými rozhodnutiami. Ak by to tak nebolo, nebol by po skončení trestného stíhania prijatý späť do Policajného zboru. K zrušeniu personálneho rozkazu došlo výlučne z dôvodu oslobodenia spod obžaloby.“ a že „Sám (odvolateľ) nemohol pre trestné stíhanie vykonávať svoju prácu takmer 4 roky, to je dosť na to, aby mu súd priznal právo na nemajetkovú ujmu v primeranej výške.“ Dovolací súd poukázal na záver súdu prvej inštancie, že právny vzťah založený medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky je vzťahom špecifickým, služobnej povahy, t. j. svojou povahou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami, ktoré síce môžu evokovať určité rysy výkonu verejnej moci, ale o verejnú moc v ponímaní zákona č. 514/2003 Z. z. nejde. Uvedený záver zodpovedá stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 63 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 6/2024, podľa ktorého rozhodovanie ministra vnútra Slovenskej republiky alebo služobného úradu vo veciach služobného pomeru policajta nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky nie je rozhodnutím štátu v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a nevzťahuje sa naň ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) tohto zákona. Zodpovednosť za škodu, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky vo veci služobného pomeru policajta, sa neposudzuje podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ale podľa ustanovení o zodpovednosti služobného úradu za policajtovu škodu v zmysle § 173 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Dovolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie sa už ale ďalej nezaoberal pri rozhodovaní o uplatnenej nemajetkovej ujme žalobcovým tvrdením, že k jeho prepusteniu zo služobného pomeru došlo výlučne z dôvodov jeho trestného stíhania. Žalobca na túto skutočnosť poukázal aj v odvolaní, pričom odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu na ňu v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nereagoval. Dovolací súd skonštatoval, že napriek výslovnému príkazu odvolaciemu súdu v ustanovení § 387 ods. 3 C.s.p. vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal zásadnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní, a to ani v najvšeobecnejšej rovine. Uvedené malo podľa dovolacieho súdu platiť predovšetkým o námietkach žalobcu, ktoré z pohľadu rešpektovania jeho práva na spravodlivý proces možno označiť za hlavné, a ktoré si vyžadovali špecifickú odpoveď. Malo ísť o argumentáciu, že v dôsledku nezákonného trestného stíhania stratil možnosť živiť sa tým, na čo mal odborné skúsenosti a čo mal rád, a že bola preukázaná jednoznačná príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a jeho prepustením zo služobného pomeru, potvrdená tým, že po skončení jeho trestného stíhania z dôvodu oslobodenia spod obžaloby bol prijatý späť do policajného zboru. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 6 je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd nevzal do úvahy žiadnu z namietaných skutočností a k odvolaciemu návrhu žalobcu neuviedol žiadnu špecifickú odpoveď. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd svoje rozhodnutie v dovolaní napadnutej časti odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p., pričom bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu (§ 387 ods. 3 C.s.p.). Skonštatoval, že nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal s podstatnými argumentami odvolateľa, a bez primeraného vysvetlenia ich ignoroval, tak tým porušil právo odvolateľa na spravodlivý proces (II. ÚS 120/2020). Keďže dovolanie podané vo veci žalobcom dovolací súd vyhodnotil podľa ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. ako prípustné a dôvodné, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v časti nemajetkovej ujmy zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.), v ktorom má odvolací súd riadne odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby bolo zrozumiteľné a všeobecne presvedčivé.

9. Odvolací súd tak preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ako aj právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle citovaného uznesenia dovolacieho súdu [§ 470 ods. 1, ods. 2, §

379, § 380 ods. 1, § 455 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.; C.s.p.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb.; O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniam strán sporu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. augusta 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny, pričom však dopĺňa dôvody rozsudku odvolacieho súdu v súlade s vyššie citovaným právnym názorom dovolacieho súdu uvedeným v citovanom uznesení (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 455 C.s.p.).

10. Odvolací súd, poukazujúc na dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, uvedené už v bodoch 6. a 7. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 26.10.2022, č. k. 15 Co 165/2020-381 a v nadväznosti na uznesenie dovolacieho súdu zo dňa 28.1.2025, sp. zn. 6 Cdo 48/2023, k podstatným odvolacím, resp. dovolacím námietkam žalobcu (citovaným v bode 8. odôvodnenia tohto rozhodnutia), uvádza nasledovné. Za nosné tvrdenia, resp. odvolacie námietky žalobcu, ktoré je v prejednávanej veci potrebné zodpovedať, dovolací súd považuje to, či v dôsledku nezákonného trestného stíhania stratil možnosť žiť sa tým, na čo mal odborné skúsenosti a čo mal rád a že bola preukázaná jednoznačná príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a jeho prepustením zo služobného pomeru, potvrdená tým, že po skončení jeho trestného stíhania z dôvodu oslobodenia spod obžaloby bol prijatý späť do policajného zboru. Odvolací súd parafrázujúc slová žalobcu uvádza ako podstatné zodpovedanie týchto otázok: Došlo k jeho prepusteniu výlučne z dôvodu začatia trestného stíhania, kedy by, v prípade kladnej odpovede, táto skutočnosť sama osebe zakladala právo na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže ide o stratu možnosti žiť sa tým, čo dovtedy vedel, v čom mal odborné skúsenosti a čo mal rád a pre trestné stíhanie nemohol vykonávať svoju prácu takmer 4 roky, čo je dosť na to, aby mu súd priznal právo na nemajetkovú ujmu v primeranej výške?

11. Odvolací súd si dovoľuje v tejto súvislosti na úvod pripomenúť, že už v bode 17. (zrušeného) rozsudku zo dňa 22.5.2019, č. k. 15 Co 52/2017-244 uviedol, že žalobcom namietané nezákonné rozhodnutia, personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky o jeho prepustení z Policajného zboru a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí rozkladu proti personálnemu rozkladu vydané podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície (ďalej len „citovaného zákona“), nie sú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonnými rozhodnutiami, aj keď ich vydal orgán verejnej moci, avšak nie pri výkone verejnej moci. Medzi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a žalobcom totiž išlo o samostatný vzťah, keďže žalobca bol (v rozhodnom období) a naďalej je v služobnom pomere. Ak mal žalobca za to, že tieto rozhodnutia sú nezákonné, mohol a mal sa domáhať ochrany v samostatnom súdnom konaní. Tieto rozhodnutia však nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Z uznesenia dovolacieho súdu zo dňa 28.1.2025, sp. zn. 6 Cdo 48/2023 vyplýva, že „...Uvedený záver zodpovedá stanovisku občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 63 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 6/2024“, z čoho je možné vyvodiť správnosť tohto záveru aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít. Odhliadnuc od uvedeného z týchto rozhodnutí (personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky o jeho prepustení z Policajného zboru a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí rozkladu proti personálnemu rozkladu) je zrejmé, že dôvodom ich vydania, nebolo začatie (či priebeh) trestného stíhania, ako to tvrdí žalobca. Právnym dôvodom totiž bolo porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pričom o prepustení policajta z tohto dôvodu možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol (§ 192 ods. 1 písm. e) a ods. 5 citovaného zákona. Z odôvodnenia jedného z týchto rozhodnutí okrem iného vyplýva: „Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom samo o sebe nevyžaduje, aby sa policajt dopustil konkrétneho trestného činu, a teda porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, a na tom základe účinne sa domáhať trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny. Konanie o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona nemožno umelo spájať so samostatným trestným konaním, kde sa zisťuje, či sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase

rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Príslušný nadriadený orgán v personálnom konaní neriešil otázku, či odvolateľ spáchal alebo nespáchal trestný čin.“ (č. I. 19 súdneho spisu). Odvolací súd preto konštatuje, že i keď predmetné rozhodnutie nemôže byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z., tak je nevyhnutné poukázať na to, že k prepusteniu žalobcu došlo bez ohľadu na prebiehajúce trestné konanie. Z toho dôvodu jeho námietku uvádzanú v odvolaní, že stratil možnosť žiť sa tým, čo dovtedy vedel, v čom mal odborné skúsenosti a čo mal rád (nakoľko túto odôvodňoval vedeným trestným konaním), odvolací súd vyhodnotil ako bezpredmetnú. Navyše odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na zásadný predpoklad priznania náhrady nemajetkovej ujmy, ktorý v tomto prípade nebol naplnený. Za nemajetkovú ujmu možno vo všeobecnom chápaní považovať akúkoľvek ujmu, ktorá pre poškodeného neznamena priamu stratu na majetku, čiže nie je vyjadriteľná v peniazoch. Postihuje teda inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Občiansky zákonník ustanovuje, že fyzická osoba má právo domáhať sa najmä upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, odstránenia následkov takéhoto neoprávneného zásahu a primeraného zadosťučinenia, pričom za primerané zadosťučinenie možno považovať napríklad ospravedlnenie alebo odsúdenie v trestnom konaní a pod. Ak sa takéto zadosťučinenie javí ako nedostačujúce (najmä pôjde o prípady, kedy bola v značnej miere znížená dôstojnosť osoby), teda ak v danom prípade morálna satisfakcia nestačí, vtedy vzniká osobe aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V danom prípade sa však žalobcovi podľa názoru odvolacieho súdu (zhodne s názorom súdu prvej inštancie) nepodarilo preukázať, že morálne zadosťučinenie napríklad v podobe opätovného zaradenia do služobného pomeru (ako forma zadosťučinenia) je natoľko nedostačujúce, aby žalobcovi vzniklo aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tvrdenie žalobcu, že stratil možnosť žiť sa tým, čo dovtedy vedel, v čom mal odborné skúsenosti a čo mal rád, nie je presvedčivým argumentom, že dôstojnosť osoby žalobcu bola znížená v takej miere, ktorú je možné považovať za značnú a preukazujúcu dôvodnosť nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu. V kontexte uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že strata možnosti žalobcu žiť sa tým, na čo mal odborné skúsenosti a čo mal rád nebola dôsledkom nezákonného trestného stíhania (ale dôsledkom porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti policajta, ku ktorej sa žalobca aj doznal a jeho nadriadenému v takom prípade neostalo iné, ako rozhodnúť o jeho prepustení, keďže z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o zákonnú povinnosť nadriadeného). Teda ani námietku žalobcu, že bola preukázaná jednoznačná príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a jeho prepustením zo služobného pomeru, nemožno považovať za opodstatnenú.

12. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. I, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie vecí na základe spisovej dokumentácie; strany sporu nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

13. Keďže v nadväznosti na uvedené závery nemožno priznať úspech ani jednej zo sporových strán v tomto odvolacom konaní, odvolací súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. I, § 262 ods. I C.s.p.).

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).